

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 112/2020-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sa 6/2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sa 6/2016 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je mu Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 562,86 € (slovom päťstošesťdesiatdva eur a osemdesiatšesť centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Ivety Rajtákovvej, Štúrova 20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 112/2020-11 z 1. apríla 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sa 6/2016 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v rámci správneho konania vedeného pred Okresným úradom Vranov nad Topľou, Krajským školským úradom v Prešove a v ostatnom pred Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) a v správnom súdnictve pred Krajským súdom v Prešove a v ostatnom pred Krajským súdom v Bratislave domáhal vydania rozhodnutia o tom, že v súvislosti s jeho vymenovaním za vedúceho služobného úradu Okresného úradu Vranov nad Topľou v roku 2003 mala byť obligatórnou náležitosťou rozhodnutia o jeho vymenovaní do štátnej služby aj zastávaná funkcia, do ktorej bol vymenovaný. V priebehu konania Krajský súd v Prešove svojím rozsudkom sp. zn. 3 S 20/2011 zo 14. septembra 2012 zrušil rozhodnutie vedúceho Krajského školského úradu v Prešove č. 1/2004-odv. z 23. februára 2011 v spojení s rozhodnutím Krajského školského úradu

v Prešove č. 1/2004 z 18. októbra 2010 a vec vrátil na nové konanie. Z dôvodu legislatívnej zmeny prijatej zákonom č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa s účinnosťou od 1. januára 2013 zrušili krajské školské úrady, ktorých pôsobnosť prešla na ministerstvo vnútra. V dôsledku tejto legislatívnej zmeny sa orgánom verejnej moci, ktorému vznikla povinnosť rozhodnúť v sťažovateľovej právnej veci v rámci správneho konania stalo ministerstvo vnútra. Z obsahu priloženej spisovej dokumentácie vyplýva, že ministerstvo vnútra nerozhodlo v sťažovateľovej právnej veci, teda vo veci jeho vymenovania do funkcie *„ani v lehote do 30 dní, ani v lehote 60 dní, ani v lehote 3 rokov odo dňa kedy na neho prešli práva a povinnosti zo štátnozamestnaneckého pomeru sťažovateľa.“*. V dôsledku tohto postupu ministerstva vnútra sa sťažovateľ podľa § 242 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“) v konečnom dôsledku obrátil žalobou pre nečinnosť ministerstva vnútra ako orgánu verejnej správy na krajský súd, ktorý *„... bez akéhokolvek sťažovateľovi známeho dôvodu už po dobu takmer štyroch rokov, teda prakticky od podania žaloby sťažovateľom nevykonal akýkoľvek úkon, ktorý by viedol k efektívnemu prejednaniu a rozhodnutiu veci. Počas celého trvania konania súd vykonal dva jednoduché úkony, ktoré pozostávali z doručenia žaloby odporcovi a následného doručenia vyjadrenia odporcu k žalobe žalobcovi.“*. V rámci svojej argumentácie sťažovateľ prízvukoval, že *„je presvedčený, že... v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Sa/6/2016 dochádza k zbytočným prietahom, spôsobeným práve predmetným súdom.“*, pričom *„považuje nekonanie súdu za o to nepochopiteľnejšie, že samotné predmetné konanie bolo začaté z dôvodu snahy sťažovateľa o odstránenie nečinnosti orgánu verejnej správy. Sťažovateľ, ktorého nečinnosť orgánu verejnej správy uviedla do stavu právnej neistoty, je v tomto stave právnej neistoty ponechávaný aj súdom, napriek snahe... o odstránenie tohto stavu. Konanie pred orgánom verejnej správy, v ktorom sa sťažovateľ domáhal odstránenia nečinnosti, bolo začaté v roku 2003 a ku dňu podania žaloby trvalo 13 rokov. Sťažovateľ sa preto obrátil na súd so žalobou o odstránenie nečinnosti podľa ust. § 242 ods. 1 SSP. Podľa sťažovateľa je preto absolútne nezdôvodniteľné, že súd, súc si vedomý svojich povinností vyplývajúcich s ust. § 2 SSP, spočívajúcich v ochrane sťažovateľových práv a právom chránených záujmov, aj napriek tomu, že konanie, v ktorom sa... domáhal ochrany svojich práv*

správnym súdom, už trvá ku dnešnému dňu 17 rokov, svojou absolútnou nečinnosťou vytvára ďalšie zbytočné prieťahy v konaní, v ktorom mal, naopak, efektívne zabrániť nečinnosti orgánu verejnej moci.“.

3. Sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa:

- na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

- na prejednanie veci v primeranej lehote zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 4Sa/6/2016 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Bratislave pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, aby konal vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Sa/6/2016 bez prieťahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 4 500,- €.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľa

4. Ústavný súd listom z 23. apríla 2020 vyzval predsedu krajského súdu na vyjadrenie k podanej ústavnej sťažnosti.

4.1 Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 SprV 196/2020 z 30. júna 2020 k meritu veci konštatoval:

„Správna žaloba bola tunajšiemu súdu doručená dňa 13.7.2016 a podľa rozvrhu práce bola zapísaná do súdneho oddelenia 4Sa. V predmetnej veci bola vykonaná kompletná príprava pojednávania. Dňa 14.5.2020 (v tom čase [REDAKOVANÉ] o existencii ústavnej sťažnosti nemal vedomosť a dozvedel sa o nej až v piatok 26.6.2020) bol určený termín verejného vyhlásenia uznesenia na deň 27.5.2020, kedy bolo uznesenie,

ktorým bola žaloba zamietnutá, aj vyhlásené. Toto rozhodnutie bolo už aj vypracované a expedované účastníkom konania...

Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti o. i. uvádza, že nečinnosťou žalovaného sa dostal do stavu právnej neistoty. Ako to vyplýva aj z jeho meritórneho rozhodnutia z 27.5.2020, takéto jeho tvrdenie sa nezakladá na pravde. Totižto už v januári 2016 (teda cca 5 mesiacmi pred doručením žaloby) bolo právoplatne rozhodnuté o vymenovaní žalobcu do funkcie v štátnej službe. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania žaloby žalovaný svoju prípadnú nečinnosť odstránil a teda žalobca nemohol byť v stave právnej neistoty (žalobca namietal nečinnosť žalovaného práve vo vzťahu k vymenovaniu do funkcie v štátnej službe).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, nepovažujem predmetnú sťažnosť v danom prípade vo vzťahu k postupu Krajského súdu v Bratislave po vecnej stránke za dôvodnú.“

4.2 Okrem uvedeného predseda krajského súdu poukázal aj na nasledujúce okolnosti:

„[REDAKOVANÉ]... uviedol, že všetky veci rozhoduje v poradí v akom boli súdu doručené. Prednostne však, v zmysle Správneho súdneho poriadku, žaloby vo veciach zaistenia cudzincov v útvare policajného zaistenia (lehota 7 dní od nápadu), rozhodovanie o návrhoch na vyslovenie odkladného účinku podaným žalobám (lehota 30 dní), veci azylové (lehota 90 dní). Pokiaľ po dôjdení novej žaloby je [REDAKOVANÉ] toho právneho názoru, že je na mieste vydanie procesného rozhodnutia (napr. postúpenie veci inému súdu, zastavenie konania, odmietnutie žaloby) vydáva takéto rozhodnutia. V prípade podania sťažnosti, takéto veci dáva na termín.

Pôvodne samosudcovské oddelenia vybavovalo 5 sudcov. V čase doručenia žaloby (13.7.2016) ich počet klesol na 4 sudcov, v tom čase mal v jeho vybavovaných oddeleniach (4Sp, 4Sa, 9Saz, 4SaZ) 184 nevybavených vecí. Po trvalom odchode 2 sudcov z výkonu súdnictva (2016, 2018 - starobný dôchodok) a následne po odchode kolegyne na materskú dovolenku (2019) boli všetky ich nevybavené veci prerozdelené medzi aktuálne 3 sudcov. Dôsledkom toho sa súčasne zvýšil počet nevybavených aj novo napadnutých vecí a to u všetkých 3 sudcov. Konkrétne v jeho vybavovaných oddeleniach sa stav nevybavených vecí zvyšoval tak, že: k 1.1.2016 - 187 vecí, k 1.1.2017 - 221 vecí, k 1.1.2018 - 213 vecí,

k 1.1.2019 - 222 vecí, k 1.1.2020 - 274 vecí. V roku 2018 mal [REDAKOVANÉ] navyše cca 5 mesiacov ospravedlnenú neprítomnosť v práci.

[REDAKOVANÉ] sa snaží všetkým jeho prideleným veciam venovať náležitú pozornosť a snaží sa ich vybavovať v čo najkratších lehotách. Avšak vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam ich objektívne nie je možné vybavovať v kratších lehotách. “

5. Ústavný súd zaslal právnej zástupkyňi sťažovateľa vyjadrenie predsedu krajského súdu sp. zn. 1 SprV 196/2020 z 30. júna 2020 na vedomie s možnosťou vyjadriť sa. Právna zástupkyňa v podanom vyjadrení z 22. júla 2020 v podstatnom uviedla:

«Vyjadrenie Krajského súdu v Bratislave neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali opodstatnenosť ústavnej sťažnosti a záveru, že postupom krajského súdu došlo k porušeniu práv sťažovateľa, zakotvených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava SR“) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Naopak, obsahuje viaceré irelevantné poznámky, ktoré na posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti nemajú žiaden vplyv.

6. Predovšetkým sa takými úplne irelevantnými tvrdeniami krajského súdu javia tie, ktorými súd ozrejmuje ústavnému súdu, kedy sa vec pojednávajúci sudca dozvedel o skutočnosti, že sťažovateľ podal vo vzťahu k predmetnému konaniu na Krajskom súde v Bratislave ústavnú sťažnosť. Zjavne zmätočne pôsobí aj tá časť vyjadrenia, v ktorej krajský súd uvádza, že v predmetnej veci bola vykonaná „kompletná príprava pojednávania“, keďže, ako je zrejmé z ustanovení § 242 - § 251 SSP, súd v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy rozhoduje uznesením, pričom z ust. § 107 ods. 1, ods. 2 písm. a) SSP vyplýva, kedy správny súd rozhoduje na pojednávaní.

7. Z označených zákonných ustanovení vyplýva, že nebola naplnená ani jedna z podmienok na to, aby súd v predmetnej veci rozhodoval na pojednávaní a skutočnosť je taká, že na pojednávaní ani nerozhodoval.

8. Ďalej nie je zrejmé, z akého dôvodu Krajský súd v Bratislave v predmetnej veci stanovoval dňa 14. 5. 2020 „termín verejného vyhlásenia uznesenia“, a to v deň 27. 5. 2020, keď z ust. § 147 ods. 1 SSP vyplýva:

Uznesenie správny súd vyhlási verejne, ak bolo vydané na pojednávaní vo veci samej, alebo pri inom úkone správneho súdu.

9. Uvedená časť vyjadrenia teda len potvrdzuje nesústreďený postup krajského súdu v predmetnej veci.

10. Ďalšia časť vyjadrenia správneho súdu opisuje, akým spôsobom pri výkone svojej sudcovskej činnosti postupuje [REDAKOVANÉ]. Je potrebné poukázať na to, že ani táto časť vyjadrenia krajského súdu neposkytuje žiadne argumenty proti záveru, že krajský súd porušil sťažovateľom namietané práva.

11. Podľa ust. § 30 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z.:

Sudca je povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov; vždy upozorniť predsedu súdu na neprímeraný počet pridelených vecí, ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných prieťahov.

Podľa ust. § 34 ods. 3 zák. č. 385/2000 Z. z.:

Sudca má právo na pridelovanie vecí podľa rozvrhu práce tak, aby ich mohol prejednať a rozhodnúť bez zbytočných prieťahov. Ak sudca namieta, že nie sú mu veci pridelované takým spôsobom a ak predseda súdu jeho námietkam nevyhoví, rozhodne o nich príslušná sudcovská rada.

12. Je teda zrejmé, že organizácia práce sudcu v konkrétnom súdnom oddelení nie je skutočnosťou, ktorá by mohla ospravedlniť 4 roky trvajúce konanie o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, naopak, citované zákonné ustanovenia výslovne poukazujú na to, že medzi základné povinnosti sudcu patrí aj povinnosť upozorniť predsedu súdu o tom, že nemôže, vzhľadom na neprímeraný počet pridelených vecí (ak vy k takejto situácii vo veci vec pojednávajúceho sudcu došlo), že nemôže tieto veci vybaviť bez zbytočných prieťahov...

16. Na záver krajský súd spochybňuje dôvodnosť ústavnej sťažnosti s ohľadom na rozhodnutie súdu vo veci samej.

17. Je pravdou, že dňa 2. 7. 2020, teda prakticky po 4 rokoch od podania žaloby, bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Sa/6/2016 zo dňa 27. 5. 2020. Sťažovateľ sa s rozhodnutím krajského súdu nestotožňuje a v zákonom stanovenej lehote toto napadne kasačnou sťažnosťou.

18. Z vyjadrenia krajského súdu však vyplýva, že zrejme nie celkom správne vníma povinnosť súdu odstrániť stav právnej neistoty účastníka konania, ak svoju nečinnosť v ním vedenom konaní popiera odkazom na obsah ním vydaného rozhodnutia v predmetnej veci.

Len na okraj sťažovateľ považuje za potrebné skonštatovať, že v prípade, že si krajský súd skutočne osvojil právny názor, že konanie, v ktorom sa sťažovateľ svojou žalobou dožadoval odstránenia nečinnosti, skončilo jeho vymenovaním do funkcie v januári 2016, potom jeho rozhodnutie o zamietnutí žaloby nemožno považovať za súladné so zákonom, pretože podľa ust. § 249 SSP súd žalobu zamietne vtedy, ak nezistí nečinnosť žalovaného.

Pokiaľ však, podľa názoru krajského súdu, konanie o vymenovanie sťažovateľa do funkcie v štátnej službe už právoplatne skončilo, nebol dôvod rozhodovať zamietnutím žaloby, ale krajský súd mal podľa ust. § 99 písm. b) SSP konanie zastaviť, keďže právoplatné skončenie administratívneho konania, v ktorom sa sťažovateľ dožaduje odstránenia nečinnosti, je neodstrániteľným nedostatkom procesných podmienok konania.

19. Sťažovateľ sa svojou žalobou domáhal odstránenia nečinnosti žalovaného práve z dôvodu, že ten po januári 2016 ďalej vo veci nekonal, a to napriek tomu, že konať mal. Ako však už sťažovateľ uviedol, povinnosťou súdu bolo konať o jeho žalobe tak, aby odstránil stav právnej neistoty žalobcu, teda prerokovať jeho žalobu a rozhodnúť o nej bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote.

20. Na tomto mieste sťažovateľ považuje za potrebné opakovane zdôrazniť, že postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci jeho žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy nastal doslova absurdný stav, kedy sa sťažovateľ domáhal odstránenia nečinnosti v administratívnom konaní, (pričom k takejto nečinnosti dochádzalo od 5. 12. 2012, kedy Krajský súd v Prešove svojim rozsudkom sp. zn. 3S/35/2011 zo dňa 12. 10. 2012 rozhodol o zrušení rozhodnutia Krajského školského úradu v Prešove, sp. zn. Spr 3/2014 zo dňa 18. 4. 2011 v spojení s rozhodnutím služobného úradu Okresného úradu vo Vranove nad Topľou zo dňa 16. 7. 2003), a v tomto súdnom konaní, ktoré je zákonom ustanoveným prostriedkom na odstránenie nečinnosti po štyroch rokoch, teda po dlhšom čase, než bolo obdobie nečinnosti v administratívnom konaní, súd vydal rozhodnutie.

21. Je teda zrejmé, že dĺžka konania o žalobe žalobcu, ktorú podal na Krajský súd v Bratislave dňa 12. 7. 2020, a ktorou sa domáhal odstránenia nečinnosti v postupe orgánu verejnej správy, popiera zmysel a účel tohto typu konania, upraveného Správnym súdnym poriadkom.»

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože s ohľadom na predmet konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno

vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97 a I. ÚS 10/98). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

13. Ústavný súd teda akcentuje, že pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím“ (III. ÚS 127/03). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

14. Povinnosť súdu a sudcu konať vo veci bez prietáhov vyplýva z úpravy civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania, ktorá je predmetom Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku.

14.1.1 Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp aj správneho súdnictva a vyjadrená v § 5 SSP, ktorý pojednáva o základných princípoch v správnom súdnictve, a je vyjadrená aj v ďalších ustanoveniach Správneho súdneho poriadku. Podľa § 5 ods. 1 SSP konanie pred správnym súdom sa okrem princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a ktoré sa na konanie pred správnym súdom použijú primerane, riadi aj princípmi uvedenými v odsekoch 2 až 12. Podľa § 5 ods. 2 SSP konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania. Podľa § 5 ods. 7 SSP správny súd sám určuje poradie jednotlivých procesných úkonov tak, aby konanie pred ním bolo rýchle a hospodárne.

14.1.2 Podľa § 103 ods. 1 SSP ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny správneho súdu.

Podľa § 103 ods. 2 SSP ak správny súd vyzve účastníka konania, aby sa vyjadril o určitom návrhu, ktorý sa týka postupu a vedenia konania, môže pripojiť doložku, že ak sa účastník konania v určenej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky.

14.1.3 Podľa § 105 ods. 1 SSP ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní.

14.1.4 Podľa § 106 ods. 1 SSP ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania, zašle bezodkladne žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe. Žalobca sa k nim môže vyjadriť v lehote určenej správnym súdom.

Podľa § 106 ods. 2 SSP k vyjadreniu žalobcu sa môžu účastníci konania vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. Na ďalšie vyjadrenia správny súd nemusí prihliadať, o čom účastníkov konania poučí.

14.1.5 Podľa § 114 SSP ak sa riadne predvolaní účastníci konania alebo ich zástupcovia na pojednávanie nedostavia, môže sa vec prejednať a rozhodnúť v ich neprítomnosti; konanie sa nesmie z tohto dôvodu prerušiť.

14.1.6 Podľa § 115 SSP pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.

15. Ústavný súd nie je súčasťou súdnej sústavy a neprislúcha mu právo dozoru nad rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov. Do rozhodovacej činnosti súdov je v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavný súd oprávnený zasiahnuť iba vtedy, ak boli ich konaním alebo nadväzujúcim rozhodnutím porušené ústavou zaručené základné práva a slobody sťažovateľa.

16. Prieťahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý môže byť jedno či viacrázový, protiprávny a zároveň aj protiústavný útok týchto orgánov proti základným ústavou zaručeným právam (slobodám), ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu predstavuje významné ohrozenie právne existujúceho stavu, pričom taký útok sám osebe nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov alebo ich riadneho postupu. Z uvedenej fakticity musí preto následne vyplynúť, že dôsledkom popísaného zásahu orgánu verejnej moci (jeho pasivity) nemožno čeliť inak než ústavnou sťažnosťou a na ňu nadväzujúcim nálezom ústavného súdu.

17. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania

a postup súdu (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04). Teda záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná a či už nie je, možno formulovať vždy s ohľadom na faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o prietahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú prietahy spôsobené výlučne konaním účastníka, prípadne ak ide o vec, keď dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania istú dobu spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa [Comingersoll S.A. (Veľká komora), Sürmeli proti Nemecku (Veľká komora), Záborský a Šmáriková proti Slovenskej republike, rovnako tak aj I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07]. Naostatok aj ESLP vo svojich rozhodnutiach (rozsudok ESLP vo veci H. proti Francúzsku z 24. 10. 1989, rozsudok ESLP vo veci Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994 a rozsudok ESLP vo veci Scordino proti Taliansku č. 1 z 29. 3. 2006) viackrát vyzdvihol dôležitosť správy súdnictva bez prietáhov, ktoré môžu ohroziť jeho účinnosť a dôveryhodnosť.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

IV.1 Právna a faktická zložitosť veci

18. Pokiaľ ide o zložitosť prípadu, môžeme hovoriť o skutkovej alebo právnej zložitosti. Môže ísť napríklad o vec, v ktorej vystupuje viacero strán (rozsudok ESLP vo veci H. proti Spojenému kráľovstvu z 8. 7. 1987) alebo v ktorej je potrebné zabezpečiť rôzne dôkazy [rozsudok ESLP vo veci Humen proti Poľsku (Veľká komora) z 15. 10. 1999]. Zložitosť prípadu môže taktiež súvisieť s prítomnosťou medzinárodného prvku (rozsudok ESLP vo veci Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968).

18.1 Predmetom konania je žaloba o nečinnosť ministerstva vnútra ako orgánu verejnej správy podľa § 242 SSP, čo spadá pod bežnú/pravidelnú rozhodovaciu prax všeobecných/krajských súdov v správnom súdnictve.

IV.2 Správanie účastníka konania

19. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných priet'ahov v súdnom konaní ústavný súd konštatuje, že sa s'ťažovateľ nijakým spôsobom nepodieľal na vzniknutých priet'ahoch.

IV.3 Postup krajského súdu v napadnutom konaní

20. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup krajského súdu v napadnutom konaní.

21. Prehľad vo veci vykonaných úkonov:

- 13. júla 2016 bola krajskému súdu doručená žaloba s'ťažovateľa proti ministerstvu vnútra pre jeho nečinnosť ako orgánu verejnej správy podľa § 242 a nasl. SSP,
- 13. septembra 2016 krajský súd výzvou sp. zn. 4 Sa 6/2016 z 13. septembra 2016 vyzval ministerstvo vnútra k vyjadreniu sa k podanej žalobe a zaslaniu príslušných administratívnych spisov,
- 27. októbra 2016 bolo krajskému súdu doručené písomné vyjadrenie ministerstva vnútra z 26. októbra 2016 a zaslané administratívne spisy,
- 4. novembra 2016 krajský súd zasiela písomné vyjadrenie ministerstva vnútra z 26. októbra 2016 právnej zástupkyne s'ťažovateľa na vyjadrenie,
- 8. decembra 2016 bolo krajskému súdu doručené písomné vyjadrenie právnej zástupkyne s'ťažovateľa z 1. decembra 2016 k vyjadreniu ministerstva vnútra,

- 9. januára 2017 krajský súd zasiela vyjadrenie právnej zástupkyne sťažovateľa z 1. decembra 2016 k vyjadreniu ministerstva vnútra z 26. októbra 2016 ministerstvu vnútra,
- 27. januára 2017 bolo krajskému súdu doručené písomné vyjadrenie ministerstva vnútra z 24. januára 2017,
- 14. mája 2020 krajský súd oznamuje verejné vyhlásenie rozsudku na 27. máj 2020,
- 27. mája 2020 krajský súd uznesením č. k. 4 Sa 6/2016-66 z 27. mája 2020 žalobu sťažovateľa zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania.

22. Zhodnotením postupu krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd konštatuje, že je neprehliadnuteľné obdobie nečinnosti krajského súdu v období od 27. januára 2017, keď bola krajskému súdu doručená duplika ministerstva vnútra, do 14. mája 2020, keď krajský súd oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na 27. máj 2020, aby následne 27. mája 2020 uznesením sp. zn. 4 Sa 6/2016 vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietol a sťažovateľovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Pre posúdenie veci je teda smerodajná nečinnosť krajského súdu v čase od 27. januára 2017 do 27. mája 2020, teda nečinnosť v trvaní 3 rokov a 4 mesiacov. Argumentácia sťažovateľa o tom, že krajský súd „... *nie celkom správne vníma povinnosť súdu odstrániť stav právnej neistoty účastníka konania, ak svoju nečinnosť v ním vedenom konaní popiera odkazom na obsah ním vydaného rozhodnutia v predmetnej veci.*“, ďalej o tom, že „... *v prípade, že si krajský súd skutočne osvojil právny názor, že konanie, v ktorom sa sťažovateľ svojou žalobou dožadoval odstránenia nečinnosti, skončilo jeho vymenovaním do funkcie v januári 2016, potom jeho rozhodnutie o zamietnutí žaloby nemožno považovať za súladné so zákonom, pretože podľa ust. § 249 SSP súd žalobu zamietne vtedy, ak nezistí nečinnosť žalovaného. Pokiaľ však, podľa názoru krajského súdu, konanie o vymenovanie sťažovateľa do funkcie v štátnej službe už právoplatne skončilo, nebol dôvod rozhodovať zamietnutím žaloby, ale krajský súd mal podľa ust. § 99 písm. b) SSP konanie zastaviť, keďže právoplatné skončenie administratívneho konania, v ktorom sa sťažovateľ dožaduje odstránenia nečinnosti, je neodstrániteľným nedostatkom procesných podmienok konania*“, ako aj sťažovateľom spochybnený postup krajského súdu podľa § 107 ods. 1 v spojení s § 147 ods. 1 SSP sú síce podnetné a preukazujú aj podľa názoru ústavného súdu nesústredený postup krajského súdu pri meritórnom posúdení veci, avšak pre posúdenie veci ústavným

súdom z hľadiska predpokladov vyplývajúcich z označených práv podľa ústavy a dohovoru je signifikantné už spomenuté obdobie úplnej nečinnosti krajského súdu. Ústavný súd tak uzatvára, že krajský súd bol v napadnutom konaní nečinný 3 roky a 4 mesiace, v dôsledku čoho tak porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Tento záver ústavného súdu je navyše umocnený aj povahou namietaného konania podľa § 242 a nasl. SSP, ktoré je samo osebe účinným prostriedkom nápravy proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

22.1 V konfrontácii s námietkami odporcu o preťaženi úseku správneho súdnictva ústavný súd konštatuje, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prietahom v konaní (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 55/02, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03, III. ÚS 399/2011, IV. ÚS 44/2020, IV. ÚS 63/2020, IV. ÚS 64/2020, IV. ÚS 313/2020). Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06, rovnako tak aj rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky IV. ÚS 392/2005, IV. ÚS 358/1998).

22.2 Chronické, resp. dlhotrvajúce preťaženie súdov nemôže ospravedlniť neprimeranú dĺžku konania (rozsudok EŠP vo veci Probstmeier proti Nemecku z 1. 7. 1997, sťažnosť č. 20950/92, bod 64), pričom nerešpektovanie požiadavky na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (resp. požiadavky na konanie bez zbytočných prietahov) sa môže negatívnym spôsobom prejaviť na dôveryhodnosti justície ako takej (rozsudok EŠP vo veci Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994, bod 61). Je teda úlohou zmluvných štátov nastaviť si svoj právny systém takým spôsobom, aby boli súdy schopné zaručiť každému právo na rozhodnutie v primeranej lehote (rozsudok Veľkej komory vo veci Sürmeli proti Nemecku z 8. 6. 2006, sťažnosť č. 75529/01, bod 129).

V. Záver

V.1 K bodu 1 výroku nálezu

23. V zmysle § 133 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, v náleze uvedie, ktoré základné práva a slobody boli porušené, ktoré ustanovenia ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy boli porušené a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody. Ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa.

23.1 Ústavný súd na základe vykonaného posúdenia (bod IV odôvodnenia) dospel k záveru, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V.2 K bodu 2 výroku nálezu

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

24.1 Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012).

24.2 Sťažovateľ požiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 4 500 € z dôvodu prietáhov krajského súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd v napadnutom konaní krajského súdu identifikoval obdobie nečinnosti v trvaní od 27. januára 2017 do 27. mája 2020, keď svojím uznesením č. k. 4 Sa 6/2016-66 z 27. mája 2020 žalobu

sťažovateľa zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Je teda potrebné konštatovať zbytočné prietahy s dosiahnutím ich hranice v naostatok uvedenom období aj vzhľadom na podanie žaloby sťažovateľa 13. júla 2016, ako to vyplýva z chronológie a záverov uvedených v bodoch 21 a 22 tohto odôvodnenia. Pri primeranom zohľadnení svojej judikatúry (IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 63/2020, IV. ÚS 64/2020, IV. ÚS 109/2020, IV. ÚS 287/2020, IV. ÚS 313/2020) priznal ústavný súd v popísanej situácii sťažovateľovi sumu 1 500 €, ktorú považoval vzhľadom na okolnosti prípadu za primeranú.

24.3 Pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadostučinenia ústavný súd vychádzal aj z judikatúry ESLP, v zmysle ktorej by výška priznaného finančného zadostučinenia na vnútroštátnej úrovni mala byť v rozumnom pomere k sume, ktorú by v podobných prípadoch sťažovateľovi priznal ESLP (rozsudky ESLP vo veci Scordino a ďalší proti Taliansku z 27. 3. 2003, sťažnosť č. 36813/97 oddiel I, Horváthová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, sťažnosť č. 74456/01, Palgutová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, sťažnosť č. 9818/02, Švalík proti Slovenskej republike z 15. 2. 2005, sťažnosť č. 51545/99).

V.3 K bodu 3 výroku nálezu

25. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

25.1 Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2020, a to za prevzatie a prípravu zastupovania, za písomné podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu a za vyjadrenie z 29. júla 2020. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 šestina z výpočtového základu zo sumy 1 062 €, čo činí za jeden úkon právnej služby odmenu

v sume 177 € a režijný paušál je v sume 10,62 €, teda odmena je v celkovej súhrnnej sume 562,86 €.

V.4 K bodu 4 výroku nálezu

26. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti požadoval zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 4 500 € vo vzťahu ku krajskému súdu. Vzhľadom na to, že ústavný súd priznal sťažovateľovi sumu finančného zadosťučinenia vo výške 1 500 €, návrhu v ostávajúcej časti nevyhovel.

27. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, sa pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumie jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu